

Jeg var syg, da skoleåret begyndte. Kalle havde smittet både Anton og mig med skoldkopper; vi havde ikke haft det før, så vi måtte ikke gå i skole før skoldkopperne var tørret ind. Normalt synes jeg ikke der er specielt morsomt i skolen. Jeg er ikke særlig dygtig, undtagen i gymnastik, og matematik begriber jeg ikke et pluk af.

Men nu længtes jeg faktisk derhen. Anton og jeg havde været hos far i Dalarna hele juli måned, og da vi kom hjem til Stockholm var Sabina på koloni, så vi havde ikke set hinanden i næsten to måneder. To måneder er lang tid, når man plejer at være sammen hver eneste dag.

Jeg ville gerne have haft besøg af Sabina i Dalarna, men det ville fars nye kæreste ikke have. Egentlig vil hun nok heller ikke have Anton og mig, men det tør hun ikke sige til far.

Jeg skrev to breve til Sabina, men fik ikke noget rigtigt svar. Det var ikke specielt mærkeligt, for Sabina bryder sig ikke om at skrive. Men hun havde da sendt et kort fra kolonien. Det forestillede to hundehvalpe med hovederne tæt sammen, nedenunder stod der: En ven som dig skulle alle have. Der stod ikke så meget på bagsiden, bare at vejret var fint, og at de badede hele dagen og sådan nogle almindelige ting.

Jeg var hjemme fra skolen en uge, og det var bagende varmt, og skoldkopperne kløede, og Anton drillede som sædvanligt. Mor fik hovedpine, og Kalle ville ikke i børnehave, når Anton og jeg var hjemme. Jeg prøvede at ringe til Sabina, men deres telefon var lukket. Det er den tit; så har hendes mor ikke betalt regningen.

Mine skoldkopper tørrede ind før Antons. Det havde han rigtig godt af, så besværlig som han var. Den første dag gik jeg i skole alt for tidligt om morgenen. Jeg var der kvart i otte, og vi begynder ikke før ti minutter over. Der var helt tomt i skolegården, ikke en gang de små fra børnehaveklasserne var begyndt at komme med deres fine, grønne huer og deres alt for store rygsække.

Jeg klavrede op i klatrestativet og satte mig. Jeg kan godt lide at klatre, og derfra havde jeg udsigt over begge indgangene til skolegården. Selv om jeg godt vidste at Sabina kom fra Gotlandsgaden, hun bor i den retning.

Lidt efter begyndte folk så småt at komme, først smårollerne, bagefter de lidt ældre. Jeg ville ikke have at nogen fik øje på mig, nogle af mine klassekammerater, mener jeg. Jeg ville være alene, når Sabina kom. Det var så længe siden, og jeg havde en masse at snakke med hende om. Jeg håbede at hun ikke kom for sent.

Jeg sad højt oppe i klatrestativet og spiste slik af en pose, jeg havde købt i Ismets kiosk på vej til skole. Bagefter hang jeg med hovedet nedad. Det er sjovt at se alting omvendt, husene og træerne og menneskene og bilerne på gaden udenfor. Det føles som om hele verden er vendt på hovedet, og man selv er den eneste, der vender rigtigt.

Nu er hele verden vendt på hovedet, og det er ikke spor sjovt.

Mens jeg hang der, var der en, der kom nærmere. Det er svært at se tæt på, når man hænger omvendt, men jeg kunne mærke at det var Karin. Det er kun hende, der har så grimt tøj. Og der er ingen i sjette klasse, der har så store bryster.

„Se hendes patter!“ sagde drengene allerede i fjerde klasse og skubbede til hinanden på gangen, når Karin tog jakken af. Senere voksede hendes bryster endnu mere, og nu er de så store at det ikke en gang ville se pænt ud, hvis hun var pæn i tøjet og rettede ryggen.

De der kæmpebryster var lige ud for mig, som jeg hang der i knæene i klatrestativet.

– Hej, sagde Karin. Har du været syg?

Jeg satte mig op.

– Ja, sagde jeg og kiggede den anden vej. Hen mod indgangen fra Gotlandsgaden. Bare Sabina dog snart ville komme!

Karin blev stående.

– Vil du have noget slik? sagde jeg.

– Ja tak, sagde hun.

Jeg tog et stykke vingummi op af posen og holdt det mellem tommel- og pegefingern. Jeg rakte det ned til hende, men lige da hun ville tage vingummiet, løftede jeg hånden, så hun ikke kunne nå det. To gange gentog jeg det, så lod jeg vingummiet falde ned i sandet under klatrestativet.

– Tag det så, sagde jeg.

Hun så ked ud af det. Men hun blev stående.

Så kom Sabina.

Jeg kunne se hende på lang afstand. Jeg kunne kende hende på måden hun gik på, og på det sorte hår, der daskede omkring skuld-

rene. Det var blevet endnu længere i løbet af sommeren. Hun lignede sig selv, men alligevel var der noget, der var forandret.

Hun havde stramme jeans på og en hvid bluse, der stumpede, så man kunne se et stykke af det solbrændte maveskind. Med høretelefoner i ørerne og en walkman sat fast i bæltet.

Jeg slingrede lidt, da jeg rejste mig og vinkede.

– Sabina! råbte jeg. Hej, Sabina!

Hun hørte mig ikke. Musikken var vel for høj.

Hun gik lige forbi klatrestativet. Jeg vendte mig om. Der stod de og klappede hinanden på kinden.

Sabina og Fanny.

Så tog Sabina Fanny under armen, tog høretelefonerne af, og sammen gik de over skolegården med hovederne tæt ind til hinanden. Som hundehvalpene på det kort, Sabina havde sendt fra kolonien. En ven som dig skulle alle have.

Det snurrede i hovedet og sved i brystet, og det var som om jeg skulle besvime. Men jeg holdt så hårdt fast, at knoerne blev hvide.

Det ringede ind. Jeg blev siddende.

Og Karin blev stående.

– Det ringer ind, sagde hun. Kommer du ikke?

Jeg hoppede ned i sandet, landede på hug og gjorde klar til løb.

– Forsvind! skreg jeg til Karin, idet jeg løb forbi hende.

Hvordan kunne hun?

Hun havde glemt mig. På bare to måneder havde hun glemt, at vi havde været bedstevenner i ti år. Lige siden vi begyndte i børnehaven.

Sabina og jeg.

Hun kunne ikke vide, at jeg kom tilbage netop den dag. Hvis hun havde vidst det, ville hun måske have kigget efter mig i skolegården. Men da hun gik hen imod Fanny, virkede det så selvfølgelig, som om det havde været de to altid.

Sabina og Fanny. Ikke Sabina og mig.

Hvordan kunne hun?!

Oversat af Eva Glistrup

